

ла На дъното на този купъ имало жаръ и Димчо съ двата крака нагазилъ по сръдята. Върнали се всичкитѣ му другарчета и едва го занесли у дома му. Дълго врѣме Димчо боледувалъ. Днесъ, когато отива нѣкъдѣ, спомня си тази нещастна игра.

Едва що бѣ оздравѣлъ отъ жаръта, постига го друго зло. Подъ селото пасатъ магаретата на *катунаритѣ*. Димчо наgrabва цѣла шепа конски мухи и ги носи да имъ ги хвърля, за да се смѣе като бѣгатъ животнитѣ. Още не сполучилъ да изпусне мухитѣ, едно магаре ритва съ двата си задни крака и удря Димча въ долнята челюсть. Ако копитата го бѣха ударили въ челото, Димчо не би оживѣлъ. Лѣкуваха го дълго врѣме, до като оздравѣе, но на лицето му остана бѣлѣгъ. Отъ тогава вече Димчо всичко, каквото ще върши мисли да не си напакости.

